

Fericită e fata pregătită pentru nuntă, a-cărei mamă totdeauna e gata a se jârfti pentru ea!

Cocoana Gurădulce.

Împrovizări.

1. *La un teolog absolut :*

Te legași că-i paște turma
Care o vei păstori!
Mă tem că-ți vei pierde urma,
Ori pășuni de vei găsi
Vei paște singur din ele
Umblând după mieluşele.

2. *La o mireasă :*

Sperezi că prin măritat
Te dispensezi de lucrat
Rău te-nșeli, că într'un jûg
De care și boii fug;
Vei lucra încă mai mult
Că-ți legași de cap und mut!

3. *La un mire :*

Precum văd, tu te încrezi
În lelea cu ochii verzi
Și fericire visezi;
Ți-ai găsit'o! Prin livezi
Cântă un cuc cu pene verzi:
„La omul cu ochii verzi
Până-i lumea să nu crezi!“

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petit 12 fl. Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Activiștii cu frica-n cârcă.

„Începutul înțelepciunii e frica de Iehova“ — zice David în oare-care psalm al seu.

Nu știu dacă Iehova și-a mutat deja reședința sa la Budapesta. Știu însă hotărât, că din proiectul de adresă prezentat de Dr. Mihali în numele naționalităților, dietei din Budapesta respiră frica.

Tot frica respiră din cuvântările, cu cari activiștii naționalităților aliate au apărât acel proiect de adresa.

Frica?

De Iehova?

Sunt activiștii naționalităților Ovrei?

Când s'au tăiat împrejur?

Nu știu!

Atâta hotărât știu, ca frica deputaților noștrii activiști, fie de Iehova ori de alt dumnezeu păgân, frică nu e începutul înțelepciunii.

Celce ca deputat al naționalităților pleacă cu frica-n sân în dieta țării, acela mai bune servicii face națiunii sale dacă rămâne acasă și macină cenușă.

Deputatul național activist, care sub coperișul imunității apelează-n dieta țării la frică, acela n'are inimă de român, ci de diurnist.*

Nu știi cine a zis: Frica de moarte e dragostea cătră viață.

Din contra știi că un Român odinioară a zis cătră altul: Dacă vrei să fi ceva, fi om întreg. Chiar dacă soarta ți-a fost să te faci hoț, hoț te fă, dar atare hoț, ca nici-când să nu-ți fie rușine de aceea ce ești!

Eu mult mă mir cum nici unul din deputații activiști ai naționalităților nu s'a temut de consecvența fricei?

Consecvența fricei e disprețul, și disprețul e mult mai periculos decât ura contimporanilor!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Tripartidul național.

De present nici o naționalitate din Ungaria nu-i reprezentată în dieta țării ca noi Români prin trei partide.

Avem partidul liberalilor ajuns în dietă ca și Pilat în Cheredeu, sau partidul chiebat de a afla locul, unde mutul și-a dus iapa.

Avem partidul activiștilor, sau partidul fiului celui rătăcit, care c'o falcă-n ceriu cu alta pe pământ a intrat în dietă, iar după intrare închizânduși fălcile s'a pomenit — ca și țâganul, căruia un popă caraghios în loc de năfură i-a băgat o rudașcă-n gură — că oare-ce i-se încheaștă cu coarnele de limbă, și nu mai poate vorbi.

În fine avem partidul ficiorului popii din Voila, unicul lăsat de Dumnezeu fără partid, dar cu-n strălucit viitor, pentru că dacă toți ceialalți deputați din dieta

* Diurnele încă nu-s rele.

Ungarii mor, acest partid sigur ajunge la majoritate. Atunci să vezi traiu în țara lui Pap János, și cum pe Olt înloc de apă curge șampan.

Care va să zică, dacă nici tripartidul național nu ne duce la țântă, atunci nici Dumnezeu nu ne mai poate ajuta fără să pună și dracul mâna.

Cât p'aci se fiu vlădică.

Popa Tufă Vasilică	Odată se întâmplă
Eră se fie vlădică	Că Vasilica Tufă
Dar dintr'o nimică-ntreagă	A fost la slujbe prin sat
Vlădicia-i e păpată.	Și-a venit acasă beat.
Că ori-cine ce o se zică	Ear cocoana preuteasă
Dar ca popa Vasilică	Înaintea lui îm iasă
Numai puțini ai găsi	Numai gata de paradă
Și în Blaj și în Sibii.	Și de-ncăerat de barbă.
Lung e, Doămne, lung e tare	De necaz începe a plânge
Cât o zi din postul mare,	Că pân' la barbă n'ajunge
Ai jura că-i răschitor,	De nu s'a urcă cumva
Capul și-l mișcă prin nor.	De-a-ndămână undeva.
Capu-i mare din afară,	Dar ea sprintenă din fire
Din lăuntru-i mare eară	Trebe să-și smulgă trei fire
Că-ncap în el patru litre	Din barba sfinții sale
Îndesațe, vêrfuite.	Dar e sus, dă-o în jale.
Apoi popa Vasilică	Deci ce-ar face, se ajungă
Are o preuteasă mică	Trei fire baremi să-și smulgă
Mândră ca porumbița	Pe un scaun se urcă
Sprintenă ca găița.	Și de barbă-l închăță.

Atuncea el se întoar­nă
 Și scaunu-l restoar­nă
 Ear ea remâne-ncleștată
 Și de barbă acățată.

Tot vrăgea din celi picioare
 Și cercă să se coboare,
 Dar de barbă nu-l lă­șă
 Că se cada se teme­ă.

Se nu-i fie vremea lungă
 Prinde c'o mână se smulgă
 Din cea barbă lungă, creată,
 Cu cealaltă strins s'acață.

Astfel vreme de un ceas
 Popa Tufă a rămas
 Ciupelit, gândiai că-i ras.

Dar cu celi din urmă fire
 Căzù jos fără simțire
 Nu știu: guta o-a lovit
 Ori tare s'a obosit
 De atâta barbă­răsit.

Văzind popa Vasilică
 Că preutesica-i mică
 Zace jos fără simțire
 Prinde însuși să se mire.

Și își zice: ea de moare
 Eu voi merge la răcoare
 În groaznica închisoare;
 De se scoală ear nu-i bine
 Că s'a acățta mine
 Și părul meu lung vuclat
 Mi l'oiu vedea pe sub pat.

Deci mai bine i-oi ceti
 Un blăstăm pân' va muri,
 Vădud dac'oi rămânea
 Voiu face eu ce-oi putea
 Pân' s'ajung la consistor
 Protosincel-asesor
 Ear în urmă chiar vlădică,
 Așa popă Vasilică!

Dar vorba nu și-o găta,
 Preuteasa se scula
 De plete mi-l înhăța
 Și la pământ mi-l culca,
 Din pumni nu mi-l mai
 Și-i cetia căzania: [slăbia
 Ce, tu popă Vasilică
 Vrei se te faci chiar vlădică
 Cum mi-i vedea în mormânt,
 Spune, că te fac pământ!
 Și-i da, și-i da, și-i da
 Și-n cămară mi-l băga,
 Ușa pe el o-ncuia
 Și dela ușă-i striga:
 Acum popă Vasilică
 Fi de a mea grijă vlădică
 Dar tu pune-ți pofta-n cui
 Că eu az nu te descui!

Acum Tufă Vasilică
 În cămăruța cea mică
 Stă răzimat de părete,
 Nime-n lume nu mi-l vede
 Nime-n lume nu-l mai crede
 De-i popă ori frunză verde.

Acolo să pocăește	Barbă n'am nici de sămînță
Și-n al lui gând glăsuește :	Păr n'am nici de trei groșiță
Tună Doamne și trăsnește	Și nu sunt popă unit
P'ori ce popă Vasilică	Să umblu ras pe sub flit
Ce-și ia preuteasă mică	Că sunt popă ortodocs,
Că de a ei groază și frică	Unii or gândi că m'a scos
Nu poate fi nici vlădică.	Vlădica din preoție
Apoi ear să mai socoate :	N'or crede c'a mea soție
Bună-i ea, știu că m'a scoate	În ajunul de Crăciun
Din cămăruță afară	M'a ras chiar fără săpun.
Dar mi e groază se es eară;	

Doină din Bănat.

Foaie verde de iasmin	Și de ce s'a-nfuriat
Tună Doamne din senin	Acest popă lăudat
Pe popa dela Izvin	Chiar în ziua de rusale
Că pare că nu-i creștin.	Când era slujba mai mare?
Frunză verde iasomie	Și de ce sbiera restit
Și-ncă el ar vrea se fie	La un cântăreț vestit
Doctor în teologie	Să se ducă dela strană
Ba chiar joară c'o se fie	Și se nu facă prihană?
Frunzuliță lemn belit	Și de ce strigând amar
Apoi popa T. David	Eși popa din altar
Se-nfurie din senin	Și făr' a sfârși slujba
Mai tare ca un păgân.	Părăsi biserica!
Frunzuliță din cărare	Oh! el s'a înfuriat
Chiar în ziua de Rusale	Și puțin de n'a turbat
Când era slujba mai mare	Când un glas suna din strană
Făcu-n norod supărare.	Fără price și prihană :

„Ne închinăm Tatălui
Fiului și Duhului“.

Când popa a auzit
Strigat'a cu glas restit:
Tu ticălos, nu zi huh
Că te spulber în văzduh
Ci zi „Spirit“ negreșit
Că tu doară ești unit!

Atuncea bietul creștin
La biserică-n Izvin
De popa cruce-și făcea
Și cu glas smerit grăia:
Părinte, nu fi-ntristat
Dar eu așa am cântat
În ceaslor cum am aflat
Că e scris și tipărit,
Eu așa am glăsuit!

„Aruncați măgariu afară!“
Strigă popa ca o pară,
Aruncați-l că-i păgân
Nu-i uniat dela Izvin!

Dar norodul n'asculta
Pe *Urda* nu-l alunga,
Că Românul pentru *urdă*
Mult lucrează și asudă
Că urda și cu cașul
Întăresc pe Românașul.

Dar Lazar Urda cu-ai lui
S'au dususe dorului

S'au dus cu inima friptă
Din biserica unită
Oblu la cea neunită
Chiar în ziua de Rusale
Când 'era slujba mai mare.

Cu el s'au dus mulți creștini
Tot uniți dela Izvini
Și după ei și popa
Biserica își lăsa
Făr' a fi sfârșit slujba
Chiar în ziua de Rusale
Când e slujba cea mai mare.

Și fiind că s'a-ntâmplat
La Izvinul din Bănat
Acest lucru minunat
Unde precum se și știe
Doctor în teologie
Este popa T. David,
Un prea-nvêțat individ
Care știe
Păscălie
Și înjură-ntro mânie
După-nalta psaltichie.

Deci fiind popa David
Așa-nvêțat individ
L'am ruga se ne răspunză:
Zice el „foaie“ ori „frunză“?
Și n'a zis de cându-i duh
Și n'a privit în văzduh?

N'a cetit el de cându-i
Cânteca psalmistului:

„Idolii neamurilor	„Tu acea <i>nemaculată</i>
Ne-având <i>duh</i> în gura lor	De <i>spiritul</i> sanct <i>decorată</i>
Nu văd nimic și au ochi,	Caută spre noi cu- <i>ndulgință</i>
Și n'aud și au urechi	Te rugăm cu <i>penință</i> . . .
Căci lor <i>duhul</i> le lipsește“,
Psalmistul așa grăește.

Ori, cinstite părințele
 Ar fi mai fără greșele
 Mai ușor de priceput
 Pentru norodul cel lud
 De ar cânta diecii
 Ce în ceaslov n'ar ceti,
 Id est: una se cetească
 Și alta se pilduească?
 De, bine-ar fi
 Când cutare ar glăsui

Nu strică limba Davide
 Că azi și câinii te-or rîde,
 Las' se cânte fie care
 Și sfeștene și tropare
 Cum sunt scrise în ceaslov
 Că cine le-a scris: oh, oh,
 A fost mai mult decât tine
 Și-a vrut a neamului bine.

Un iubileu.

În săptămâna trecută reuniunea română de muzică din Sibiiu și-a sărbăt iubileul de 25 ani al credinței sale deșarte, că a contribuit la desvoltarea muzicii naționale.

Însuflețirea iubilară a corăspuns pe deplin succesului realizat de această reuniune în un pătrar de secol prin germanizarea doinei naționale române.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Marcule ai tot jucat
În Ardeal și prin Bănat
Urmează pe altă cale
Colo la Șomeuta-mare
La ai grofului sfirnari
Românii „mămăligari“
La fâloșii „tocănari“
Cari la pofta grofului
S'ar vinde și dracului.

Petrea, Gavriș, Niculaie
Béni, Șândoru-i Lászlóaie
Cu alții din ceata mare
La putere domnitoare
În șir cu „Pită-Mălaiu“
La alegerea din Maiu
În slujba de perceptor
Au ales un om al lor

În locul lui Pop Ilie
 Au lucrat „János“ să fie
 Că el a fost și finanț
 Nu să dă picat prin șanț
 Când dela Șmilca se duce
 Cătră casă să se culce.
 Apoi colo la rubrice
 Nu mai affi om aice
 Se pună „végrehajtás“
 Se facă „zálogolás“
 La făcut d'aruncătură
 El are mai bună gură
 Lui Barna el îi dictează
 Pe popor îl — „ușurează“
 Cei ce ieri l'au blăstămat
 Astăzi ei l'au ridicat
 Că-i de grof recomandat
 Decând a mai fost în slujbă
 Mulți ziceau că-i bun în
 [gujbă
 Că le-au încărcat pe spate
 Prea multă „ușurătate“.
 Acum Mărcuț alte nume
 Aici la răvaș le pune:
 Pe Petrea Pruncuțului
 Ial din nou pe dumniului
 Sucește-l și mi-l întoarce
 Să-i crească pe limbă floace
 Se nu poată se vorbească
 Și se mai fariseiască
 El e ca și vipera
 Numai nu poate mușca
 Dar lingușitoriu vorbește
 Și pre mulți îi amăgește

Alții se-ntorc la o parte
 Se scârbesc de a lui fapte
 El e ochiul grofului
 Vragitoriu poporului
 Crezi pentru un blid de linte
 Sufletul încă l'ar vinde.
 Se ține că-i bocotan
 Samână cu un cârlan.
 După Petrea — alt năuc
 Bun de dus la balamuc
 Vasilică se numește
 La biserică fețește
 Când doarme nu bea rachie
 Și e om de omenie.
 Eară treaz gura-i dîrgoală
 Ca pîrpărița la moară
 Pe el ca pe „sfăt“ îl joacă.
 Leagă-i la grumazi o toacă
 De îndămână să-o bată
 Când vine mintea-i turbată
 Se grigească de tămâie
 De lumini și de făclie.
 Pentru Selăgian Găvrilă
 Ai tu pietri de tocilă
 Ori tîrbonță de șindilă
 Ficiorii lui Gyuri-bácsi
 Pot nădăjdui colacii
 Căci contele sau uitat
 La toți când au votizat
 Tocmai după placul lui
 În ciudă „Calicului“
 Căci că bine i-ai jucat
 La ales de deputat.

Ai cutezat a le spune
 Adevăr și sfaturi bune
 Se știe de altă dată
 A nu fi la grof une-altă
 Deci învîrteștei pe plac
 Că prea multe prostii fac
 La Șmilca în făgădău
 Cântele așa mereu:
 Oameni buni, căpătați minte
 Nu gândiți tot la plăcinte
 Că plăcintele grofești
 Trebuie se le plătești
 Cum le-ați plătit pipărat
 Când locul v'au comosat
 Oare cum a-ți și uitat?
 Dar' pădurea cea frumoasă
 La care-i ziceți „Corneasă“
 Din spusa bătrânilor
 Au fost a Românilor
 Spun oameni abună samă
 C'au dat-o la grof pe „vamă“
 Care-n toată Sâmbăta
 Curatorii o lua
 După tîrg după tocmală
 Dela groful dela moară.
 Groful folosea pădurea
 Biserica turnătura
 Pădurea so-ntăbulat
 „Vama“ mai mult nu sa dat
 Cu nimica v'au lăsat.
 Acum n'aveți ce mai da
 Numai votul — „inima“
 Caci gubița nu vi-o ia

Amploiații ce iați pus
 Vor vota cum zic „de sus“
 Și toți cei din primărie
 Tot încarcă datorie
 Bietul popor tot plătește
 Datoria crește-crește.
 Moșioara nu mai poate
 Mai mult „pótadó“ se poarte
 De va merge mult așa
 Satul, țeara veți lăsa
 Mergând la America,
 Dacă loc veți mai afla,
 Unde sa dus și Codrean
 Nu de mult, în cela an
 Poate se gătească loc
 La alții fără noroc,
 Carii cred la farisei
 Și votează tot cu ei.
 Acum Mărcuț nu te da
 Ca un capăt de nuia
 Aruncăte bărbătește
 În Ardeal te repezește
 Te oprește a juca
 În satul ce-i zic Neagra
 În cercul Câmpenilor
 Colo-n munții Moșilor
 Unde capelan popește
 Lui Boier se lingusește
 Știopul — probat —
 [Niculaie
 Aruncă-l Marcule-n paie
 Rade-l apoi mi-l pîrlește
 Prinde-i nasul și-l ciupește

Pe el și pe Motora
 Se știe ce-i temnița
 Colo-n Alba-Iulia.
 Motora dintr'un bărbat
 Plin de „duhul necurat“
 S'au apucat să-i citească
 De duh reu să-l mântuiască,
 Pe îndrăcit jos l'au culcat
 Și Miklós iau descântat
 Dar duhul cel necurat
 N'au putut fi alungat.
 Pentru asta meserie
 A fost prins de primărie
 Și plată bună-i vor da
 Colo când l'or judeca
 Se facă și lucruri bune
 Nu trăiască cu minciune.
 Lui Candrea adă-i în minte
 Cum a pățit mai nainte,
 Când lipsit de ținghilie
 De căplan și de popie

Au fost notariu ambulant
 Mai apoi matriculant
 Până ce acum în urmă
 L'au vîrît dracul în turmă
 Care să-o păstorească
 În formă dobitocească,
 Cu pilda și cu cuvântul
 Nu l'ar răbda nici pământul.
 Pe acestia doi berbeci
 În cronica ta să-i treci
 Spune-le Marcule-ncet
 Că dacă vreau „takaré“
 Numai „Doina“ românească
 Trebuie s'o părtinească
 Să nu se facă ocară
 „Fundatori“ la cea magiară
 Că „Doina“ dă ajutoare
 La biserici și la școale.
 Ei de nu te-or asculta
 Nu merită prescura
 Românii să-i huiduiască
 Din ceata lor creștinească!

Femea blăstămată.

Ura femeii blăstămate omoară; protecțiunea ei pătează!

* * *

Femea blăstămată înfamează pe alte femei, pentru ca să-și acopere propria infamie!

Chuituri d'ale țărenilor la joc.

Lele cu hărbat urât
 Vezi pune-i funea de gât,
 Și pleacă la târg cu el,
 Mergând încet frumușal,
 Dar nu-i pune prețul mare,
 Ca să-l poți vinde pe cale!

* * *

Hop leliță porumbiță
 Vezi făți gurița vâlcea,
 Să mă plec să beau din ea!

* * *

Am avut și eu o mândră
 Și o-am dat p'un funt de
 [brânză;

Dar nici brânza n'a fost bună Dar eu știu că nui voiu da
Ci ca mândra de batrână! Mai bin' dau pe soacră-mea!

* * *

* * *

Fereștete de neveste
Și nu te uita la zestre,
Ci ia una care-ți place
Și pe voie ție-ți face!

Dute bade, dute drace
Că năravul tău nu-m place;
Că câte fete-ntâlnești
Pe toate le pâcălești!

* * *

* * *

Badea înalt cât un fusar
Lelea pân' la brăcinar;
Badea înalt cât un cereș
Lelea cât un fedeleș!

Vai frumoasă ești Mărie
D'a fi ciuhă-n ori-ce vie
Să se spară fluturii
Să nu mănce strugurii!

* * *

* * *

Fata popii Zaharie
S'ar mărita n'are ie
Fără una de bumbac,
Ruptă-n cot și după cap!

Fetele dela Săliște
Cu părul strașină-n frunte,
Las că toate sunt mărunte,
Dar nici una n'are minte!

* * *

* * *

Morăreasa-i cu inele
Morarul fără ismene;
Morăreasa cu cercei
Morarul cu cioace răi!

Călugăr pân' ce eram
Unde mă culcam dormiam;
Dar acum decând iubesc,
Nu pot se mă odihnesc!

* * *

* * *

Cine drac m'a învățat
D'am suit pe buha-npat,
Azi noapte am scăpat cu frică
Dar la noapte chiar mă
[mâncă!

Mândro asta nu-i drept
Să porți tu banii pe pept,
Și la mine în șarpar
Să nu găsești un crețar!

* * *

* * *

Strigă dracul de sub râpă
Să-i dau un carbune-n pipă,

Mândra mea, mândră Ioană
Bun'ai fi scrisă-n icoană;

Ziua să fi de-nchinat,
Și noaptea de sărutat!

* * *

De aicea păn' la dracu
Calea-i moale ca bumbacu,
Dela dracu mai în jos,
Nu știu cum e, că n'am fost.

Poartă-te săracă fată
Să nu scapi nemăritată!
Ca mărgeaua ne-nșirată,
Ca fetele din cetate,
Cari de cătane sunt bete!

Doina lui Vasu.

Foaie verde, flori de soc, Foaie verde papricaș,
Cât îi lumea n'am noroc! Adio, iubit Arpaș!
Să mă văd în parlament — Aldămaș, adio, dragă!
Teremtette! Sakrament! Banii nu-s de nici o treabă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

* * *

Foaie verde, coji de ceapă, Foaie verde, măghieran,
Pielea pe obraz îmi creapă, *Creditori* — à la Șerban
Căci Culiță al popii iară Să am! L'aș trânti, copile!
M'a tras binișor pe sfoară. De i-ar merge petecile!

Dr. Amnariade.

În toate științele affi doctori diplomați, cari au studiat mult fără a fi învățat ceva!

* * *

Din toată acțiunea deputaților noștrii activiști reese, că ei au rupt pasivitatea, ca s'o introducă în dieta țării pentru diurne!

Urzică Scandalografescu.

Toți trei prelații noștri gr. or. și-au deschis parlamentele statutar-organice, adică sinoadele cu :

Christos a înviat!

Domnilor deputați!

În nici un deplorament, sau sinod, la această salutare de bucurie creștinească, nu s'a auzit obicinuitul răspuns: „Adevărat c'a înviat“!

În urmarea aceasta toți trei prelații au rămas în dubiu despre adevărul enunțării creștinești, cu care și-au deschis sinodul.

Toți trei prelații și-au deschis parlamentul cu cuvântări chiriadromice mult mai lungi decât durată dezbaterilor în sesiunea ordinară din estan.

Care va să zică — cum Slavici zicea când traducea pe „nessze semmi fogd meg jól“ în românește: dacă prelații noștri nu țineau cuvântări de deschidere, sinoadele își poteau isprăvi toate agendele statutar-organice în timpul, pe care acele l'au consumat.

Conținutul cuvântărilor, prin cari sinoadele din estan s'au deschis, e mai puțin variant decât nostim.

Toți trei prelații noștri unanim au dat în cuvântările lor expresiune deosăbitei bucurii, că să vad în-cujurați de deputații trimiși fără de încrederea poporului în sinod, ca să fure lui Dumnezeu timpul pentru diurne.

Particular fie-care prelat în vorbirea sa de deschidere a dat frâu liber unor enunțiațiuni tot atât de actuale cât și caracteristice.

Așa, Înnapoimergătorulioandelaarad, care decând e metropolit, cu toate că sfetnicii moșteniți dela antecesorul seu, din cauza înfirmităților spirituale, nu-s capaci ai da ajutorul recerut, s'a dedat a merge înainte, constatează în cuvântarea sa „*simptomul slăbirei zelului în cercetarea regulată a bisericii în general din partea inteligenței, și-n special a acelei inteligențe, care-și îndoapă burta tanana din biserică*“.

Acest simptom, fără îndoială, nu-i îmbucurător. Eu mă mir însă, pentru ce actualul metropolit n'a dat explicarea istorică a acestui trist simptom, care, precum toată lumea gr. or. din archidieceză știe, e productul natural al hierarchii d'un pătrar de secul alui Miron, a cărui absință din biserică se esplică prin ființa lui în alt loc, prin Schewisgasse ori prin Groapă.*

Exempla trahunt!

Nicolaenuvăcertați, antecesorul lui Muftipașa în dieceza Caransebeșului, după-ce în cuvântarea sa de deschidere sinodală constatează zicând: „*Sunt multe de lucrat, multe de perfecționat, multe de desvoltat în biserică constituțională*“; dă Bănățenilor sei sinodali iuți la afaceri ca și caii, cari mănâncă ovăs la pas, sfatul, să se fe-rească d'a ajunge prin o săritură la țintă.

* Și prin tufișul din Stadtpark.

Sfat foarte înțelept acesta, pentru-că, dacă multe sunt de lucrat, multe de perfecționat, multe de dezvoltat în biserică, iar toate este prin o simplă săritură se ajung, atunci toată sinodalitatea în țara Frătuților cu una, cu două- și trăiește traiul și-și mănâncă mălaiul. Atunci cu toată sinodalitatea Frătuții ajung ca și țâganul legendar prin o săritură în lumea cealaltă.

E știut adecă, că țâganul dornic să afle marginea, unde pământul se gată, în lungul seu drum a ajuns la marginea unei râpe înalte. Cugetând că aici pământul s'a gătat, din vârtul râpei a făcut o săritură, și cu burta spartă a ajuns în cealaltă lume.

De aceea Niculaenuvăcertați foarte corect a zis către sinodaliștii sei sangvinici „*mereu tot înainte*“, sau cu alte cuvinte, cu prundință și înțelepciune faceți doi pași înainte și unul înapoi, dacă vreți să ajungeți fără săritură la țântă.

Ignatie Papp, episcopul cu clopot al Aradului și-a deschis si-nodul cu cea mai lungă cuvântare. Cuvântarea lui cu cel puțin doi kilometri a fost mai lungă decât a tovarșilor sei hierarchici.

Prin lunga sa cuvântare Ignatie Papp sigur a voit să dovedească, ca nu el a scris „critica despre mintea sănătoasă a omului“.

Asta cu desăvârșire i-a succes.

Însuși enunțatiunea: „*Este frumoasă constituțiunea noastră, dar și ea, ca toate lucrurile în lume, își are scaderile ei provenite din explicarea greșită a liberalismului constituțional*“, chiar și subliniată publicată, precum eu din Drapelul o reproduc, numai într'atâta exprimă o cugetare de minte sănătoasă, încât dovedește, că cei-ce pe Ignatie Papp l'au ales episcop al Aradului, au explicat greșit liberalismul constituțional.

În cealaltă parte a eremiadei sale Ignatie Pappp urmând pe Donchișot, care se bătea cu vânturile, se bate cu duhurile vremii, adecă cu duhurile stăpânite de resbunare în sânul eparchii sale.

Apoi constatează, ca în de Dumnezeu binecuvântata sa eparchie, decând el o adminiglobește, toate bugetele s'au prezentat sinoadelor, ca și bilanțele Concordii din Sibiiu, cu deficit, și-n urmarea asta cel din estan încă se prezintă cu-n deficit de 10.000 coroane.

În fine Ignatie Pappp, fără a preocupă vederile veneratului sinod în chestiunea fondurilor spre scopul înființării episcopiiilor *noui* în Timișoara și Oradea-mare, se dechiară contra desmembrării părților bihorene și bănățene, ba din contra se dechiară totdeauna gata a primii nunumai încorporarea diecezei Caransebeșului, ci și a archidiecezei la eparchia Aradului.

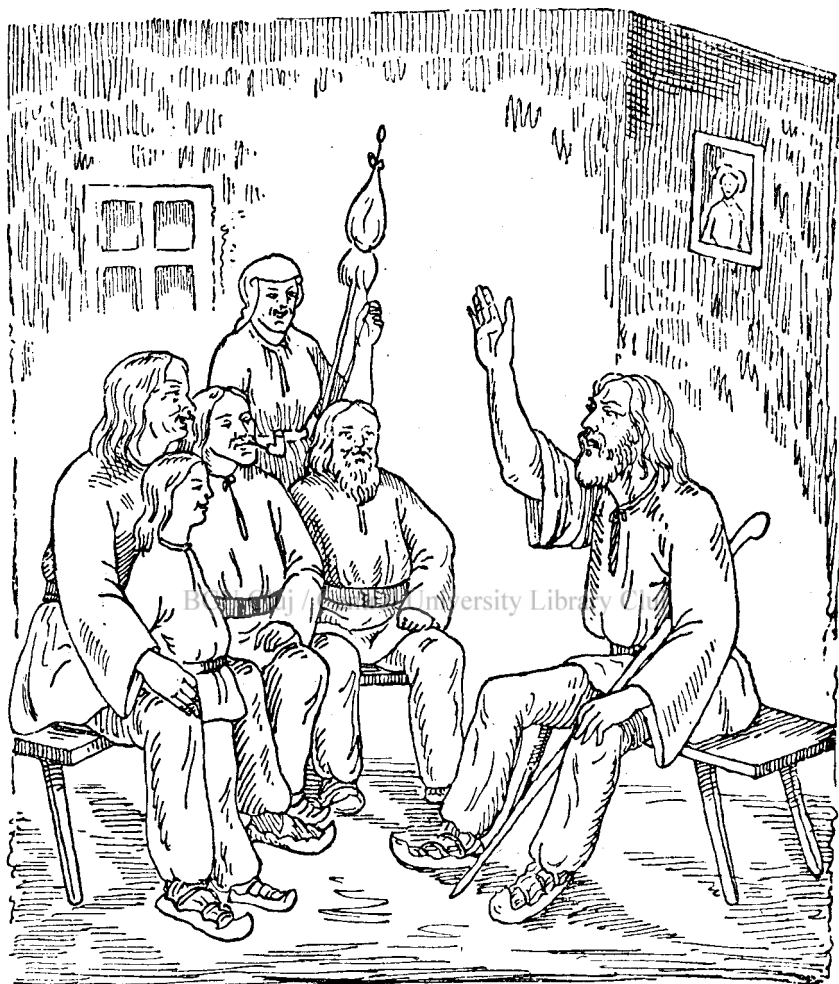
Cu alte cuvinte Ignatie Pappp se ține destul de harnic de a face din întreagă slănina sau alisa metropolii gr. or. din Uugaria și Transilvania șorlic.

Caracteristic e, că-n toate trei sinoadele, la anumite chestiuni de interes bisericesc, s'au ivit certe de clică.

Singur la desbaterea unei chestiuni a dominat armonia sferelor între clice: *La statorirea diurnelor și a speselor de drum.*

Sirmană biserică cum cum se jertfesc sfinții părinți sinodali ca să-ți golească punga!

Stan Pățitul.

Câțva ani înainte de secularizarea mănăstirilor din România prin Cuza-Voda, egumen al mănăstirei Flămânda era fanariotul Sava.

Tot un fanariot cu numele Bogdan era în acel timp arândaș al estinselor moșii mănăstirești.

Până la un timp oare-care arândașul Bogdan, un culduș din naștere, arăta multă stimă și adorațiune față

de Sava. Unde-l întâlnea, din departare își luă pălăria, ear apropiindu-se de el, îi săruta mâna. Sava îl binecuvânta.

Așa-i dictau împrejurările!

Dup'un timp oare-care, ajuns din arânda moșilor mânăstirei bogat putred, Bogdan a devenit nunumai obraznic, dar s'a și îngrășat cât un mascur de rasa mongolița, de abea mai putea întra la sărbători pe ușa bisericii dela mânăstirea din Flămânda.

În starea asta Bogdan numai lua notiță de înalta stare hierarchică a egumenului Sava decât în biserică, și-i săruta mâna numai când primea nafură dela el.

Afară de biserică Bogdan întâlându-se cu egumenul, trecea prelângă el cu pălăria p'o ureche, ear d'ai săruta mâna nici pomană.

Odată egumenul Sava întâlându-se cu Bogdan, acesta trece prelângă el ca boul sătul prelângă o clae de fân.

Atunci egumenul desconsiderat îl agrăește zicând: Se vede, că dumniata decând ești arândașul moșilor mânăstirești ai prins mai multă grăsime decât moralitate!

La această observare arândașul răspunde: Ai toată dreptatea, moralitatea o-am luat dela sfinția ta, ear ce privește grăsimea, asta-i meritul meu!

A v i s.

Comitetul de licvidare al Concordii, societate comercială pe furțișaguri în Sibiiu, își va da socoteala a 3-i zi după „Ad grecas calendas“!

Cocoana Gurădulce.

Câț! Că tu doar n'ai mâncat aspic dela școala de menagie de miorlăiești așa!

Ce-o mai fi și cu școala asta de menagie? Mai știe sfântu Harampie! Curată menagerie! Mișuluc!

Pe vremea mea zău nu erau atâtea școli de fete; dar și de-ar fi fost n'ajungeam la ele, că eram măritate mai nainte de ce se fi învățat pe az-buche de rost. Câț! Că tu nu știi carte!

Azi fetele fac școală *civilă*, dar tot numai la *miliție* se gândesc, păn' ce se pomenesc că-și serbează mileniul propriu ca fete bătrâne! Câț! Că nici tu nu ești de ieri!

Care va se zică de aci încolo vom avea un nou soi de doftori: doftori de rântaș și de scremuri naționale!

Am auzit că medicii din Carlisbad au și redus taxele pentru acei indivizi, cari vor produce certificat că un an de zile au mâncat dela bucătăria școalei de menagie română din Sibiiu. Câț! Că tu n'ai lipsă de Carlisbad!

Vor face abunăseamă treburi medicii din Carlisbad, căci pe fierturile dela culina de seremă din Sibiiu numai șpanacul dela Carlisbad se nimereste.

Eu una știu, că n'o să-mi bag nasu în oala, în care zupa se fierbe cu termometru și rântașul să compune după formule chimice, iar tocana o dreg cu ceapa ciorii! Mițuluc!

Dar o fată educată la cuptorul academic, prezentându-se în bucătărie parfumată cu „*pacuili*“, nu va ști nici se deschilinescă după miros un ou proaspăt de unul clocit. Găinile le va căută cu mânuși glacé, iar la sfintele sărbători ale Paștilor va căută ca orbul Brăi la găini, cari oue oue roșii!

Vai de bietul bărbat, pe care nevasta îl va ținea tot cu sos „*à la tartar*“, că acela după o săptămână o lasă în hantatâr și se face călugăr la mănăstirea lui Ivan, unde socăcita știe distinge smântâna de „*Margit-Crême*“!

Eu știu atât, că gospodăreasa bună nu trebuie se știe multă carte, dar nici cu pudră și pomadă se nu umble prin culină, că apoi numai ce se pomenește stimabilul soț cu ismenele spălate în suliman și mâncând înloc de mămăligă: cir fiert cu pudră! Câț! Că tu n'ai ismene!

Ș'apoi până-ce o nevăstă censurată la facultatea de seremă națională îi calcă bărbatului o cămașe Sâmbătă seara, pe acesta l'a călcat nevoia de o sută de ori de ciudă și năcaz. Și Dumineca va umblă bietul de el neșpalat și nemâncat ca țiganul după ce i-a murit soacra. Câț! Că tu n'ai soacră!

Varza cu sarmale, pe care o vor găta doctorii noștrii de rântaș, n'o mănca nici Dr. Vecerdea, ci mai bine își pălmuește — protestul făcut contra „Săcelenei“, banca din vestita metropolă a Sarmalelor!

De-ar trăi marele Șaguna, ar trimite de sigur fetele la Poplaca se învețe se facă mâncări bune, iar profesoarelor dela școala de menagie le-ar dà una cu piciorul în — turnură! Căț! Că tu nu ești Poplăceană!

Dacă una la sută dintre licențiatele academiei de rântaș va ști să-mi spună unde se miroasă peștele, atunci îmi scot și ultimul dintre ce-l mai am în gură și îl fac prezent!

Sunt convinsă, că prăjiturile smălțuite în culina de mofturi, pe care le va primi deputatul Dr. Nicolae Comșa cinste dela clientele sale din Sibiiu, le va trimite negustate avocatului Greskovits, „Uscățelele“ Selișten-celor se vor încovoia și vor sfirai de rîs de colegele lor din menagia Sibiiiană. Căț! Că tu n'ai drept de vot în cercul Cristianului!

Cu școala de menagie noi Românii vom face tot atâta brînză, cât acționarii „Concordiei“ și cât reuniunea de agricultură cu „albumul“ lui Comșa! Căț! Că tu nu ești decorată!

Un duel.

— Domnul meu! . . . mai vătămat . . . te provoc la duel cu pistoale . . . numele meu e Stângu!

— Primesc provocarea; dar d-ta mai întâiu scoateți un pașaport de vânat dacă vrei să puști asupra mea . . . numele meu e Lupu!

O dorință.

— Eu toată viața mea am fost om nenorocos. —
De trei-ori m'am însurat, și pe toate trei nevestele după
scurtă conviețuire le-am îngropat!

— Ei și a patra oară nu te mai însori?

— Cum nu!

— Atunci ia — te rog — pe nevastămea, doar scap
pe calea asta de ea!

Un păstor binecuvântând turma.

Popa Pinteia din Paloș dă dascălului din Cața binecuvântarea.

Norocul cu Moș Ciocârlan,

altcum concertul iubilar al reuniunii române de muzică din Sibiu întru nimica nu s'ar fi deosăbit, de flueratul olarului când și-a răsturnat carul cu oalele!

Abonentului din B.: Prezidiul opiniei publice nu-i supus regulelor parlamentari. El răspunde cându-i place. În proximal număr — așa cred — își va da răspunsul așteptat cu atâta curiozitate.

Colectorului de chiuturi d'ale țârenilor la joc: Din colecțiunea trimisă nimica nu voiu publică, pentru-că e lipsită de humor, satiră și haz.

Dlui M. în A.: Mi să pare că stai mai strâmb decât judeci drept. Cu toate este, deși n'are forma corespunzătoare gustului meu, eu, sub răspunderea D-tale îți public lucrarea.

Caut: Un desamnător de caricaturi caut.

Abonament permanent deschis.

Cu proximal număr se începe al doilea semestru.

Cei-ce abonând Calicul pe al doilea semestru, doresc a primii numerii primului semestru, plătesc c'o coroană mai puțân, adecă pe întreg anul 5 coroane.

Garantăm o lectură plăcută, și scutită de învechire.

Dovadă, că și azi ni să cer exemplare complete din trecut, de cari nu dispunem.

Administrația Calicului.